

Ето Ганчо хвърчи надъ едно езеро. Рибитѣ въ езерото, подали глави надъ водата, си говорятъ:

— Гледайте, гледайте!... Какъвъ интересенъ балонъ! Съ крака, съ ржце!

А Ганчо Луданчо хвърчи и реве:

— Олеле, майко!... Олеле татко!... Никога нѣма да пипна сладко!... Догдето съмъ живъ нѣма! И рони сълзи, та дъждъ вали. . .

Цѣлъ день Ганчо Луданчо летѣ. Отъ страхъ и плачъ почна да отслабва и започна да слиза и пада по-ниско и по-ниско.

— Плясъ,—падна при вечеръ той въ едно блато. Падна и запълзѣ по тинята като жаба.

Цѣла нощъ рева въ блатото Ганчо. Селянитѣ отъ околнитѣ села тая нощъ не заспаха отъ страхъ.

— Вампиръ!... Вампиръ се явилъ въ блатото и реве тамъ, — думаха си тѣ.

Едвамъ дочакаха да съмне. Грабнаха колове, вили тояги и тръгнаха да търсятъ вампира. Като стигнаха при блатото, смаяха се. Гледатъ едно момче плаче и имъ се моли да го извадятъ изъ блатото.

Измъкнаха Ганчо цѣлиятъ оплѣсканъ съ калъ. Натовариха го на кола и го закараха въ града — Великденски подаръкъ на майка му, примрѣла отъ страхъ, и на татко му, цѣлиятъ побѣлѣлъ отъ мжка.

Дѣдо Слънчо

Абонамента изпращайте по чекова пощенски смѣтка № 770.

Редакторъ: АЛЕКСАНДЪРЪ СПАСОВЪ МАЙСКИ, ул. „Раковски“ № 187. Телефонъ № 39-22